

«L'aposta dels teatres d'òpera i els festivals pels talents de casa és una victòria»

La soprano catalana actua diumenge a l'Auditori de Girona, després de fer doblat a Roma amb el festival de Peralada

El públic gironí la coneix per les seves participacions al festival de Peralada. Aquest estiu va haver de cancel·lar per malaltia el seu debut a la Schubertiada...I em va saber molt de greu. Em feia molta il·lusió, perquè era la primera vegada que preparava un programa tot íntegre de lied. Havia treballat el programa feia molts mesos, me l'havia fet a mida i tenia moltes ganes de compartir-lo amb la gent. Però són coses que no es poden controlar. A l'Auditori de Girona ja hi havia cantat, però en un context diferent. Exacte, fa molts anys amb Simfonova, una sèrie de recitals operístics impulsats per Marcel Gorgori. Ara hi torna com un dels noms destacats de la temporada, amb un programa amb Nàpols com a fil conductor. Vaig escollir Nàpols com a centre i compositors que jo he cantat molt, Rossini, Bellini, Donizetti, els principals compositors del bel canto, que van tenir una carrera molt lligada a la ciutat. Després d'aquesta primera part amb música de cambra i cançons napolitanes, a la segona introduïm més l'òpera, amb Verdi i Puccini, que també van tenir relació amb Nàpols. Actuarà a la sala de cambra de l'Auditori. Acostumada ara a les grans sales europees, és un repte tenir el públic tant a la vora? És un format que m'agrada molt. Abans que la meua carrera agafés embranzida en teatres més grans, havia fet molt música de cambra i recitals operístics en espais molt petits i pròxims amb el públic. És una cosa que m'agrada, tenir el públic tant a prop i que et pugui veure bé l'expressió de la cara, tenir un contacte físic més immediat. Ve d'un estiu molt intens, amb actuacions per tota Europa. Ha cantat Mozart al festival de Salzburg, fins i tot, amb Mitridate. Doncs, sí, la veritat és que és un privilegi i sempre fa il·lusió, no? Cantar a la ciutat d'un compositor i en un lloc també tan reconegut com és Salzburg és especial. Aquesta setmana serà a Roma, per celebrar el quarantè aniversari del festival de Peralada i el mil·lenari del monestir de Montserrat. Sí, ho visc amb molta il·lusió i molta sorpresa. Peralada és un festival amb el qual he fet moltes coses des de fa anys i marxar ara tots cap a Roma té alguna cosa d'expedició catalana a Itàlia, d'excursió (riu). Hi farà doblat, oi? Sí, un programa dedicat a la música de Domènec Terradellas i un altre amb l'Escolania de Montserrat. Ho hem treballat primer cadascú, sobretot el programa de dijous, la música de Terradellas, perquè és un programa completament nou i això demana molt estudi individual, perquè tampoc no tens cap referència, ni cap gravació i ho has d'analitzar tot molt bé. Després sí que ens vam reunir per ajuntar-ho tot i hem estat assajant a Barcelona. Ara ens trobarem a Roma, amb la feina ja feta, per assajar allà. Aquesta temporada s'estrenarà a l'Òpera Nacional de París i a la Royal Opera House de Londres. També tornarà a La Scala de Milà. És molt diferent el públic d'un lloc o d'un altre? D'això no me'n preocupo gaire, perquè faig el que sé fer i dono tot el que puc donar, la reacció de cadascú no està a les meves mans. També tornarà al Gran Teatre del Liceu. Treballar a casa sí que deu ser diferent. Això sí. Sempre que hi ha la possibilitat de cantar a casa no té preu. A més, et permet fer una vida una mica més normal amb la família i la gent que t'envolta, i compartir allò que fas amb la gent més propera. És importantíssim poder cantar a casa. Nota un canvi en els darrers anys? Una aposta més decidida dels teatres, auditoris i festivals pels talents de casa? Sí, sí que ho veig. I és una gran victòria. Penso que és molt important i que està bé que els cantants d'aquí vagin a fora, però també poder estar a casa i trobar un equilibri tant pels cantants com pels programadors. Fa il·lusió que es tingui en compte el talent d'aquí i que tinguem un espai, que el tinguem tots. És un bon remei l'òpera, pels temps que corren? Per mi l'òpera és sobretot emoció. A vegades fa falta una cosa que et sacsegi, que t'arribi directament. Jo crec que amb la música clàssica passa això i a l'òpera sobretot amb la veu, perquè és l'instrument més directe de persona a persona. Ho recomano com a experiència, després evidentment hi ha gustos i cadascú és lliure d'anar on li agradi. Però sí provar-ho, perquè hi ha gent que quan ho fa descobreix que és un al·licient de vida, que et dona una profunditat i una cosa més especial. No és mala cosa,

tal com va tot. Estem en temps de molta immediatesa, d'estar molt enganxats a aquest moment i poder trobar un espai que quedi fora, poder viure aquella experiència en tots els sentits sense tenir altres distorsions, crec que és molt, molt important.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2025/09/30/l-aposta-dels-teatres-dopera-122083332.html>